

prima instanță: V. Lazari
instanța de apel: N. Budăi, N. Cernat și M. Guzun

Î N C H E I E R E

29 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Svetlana Novac

Judecătorii: Oleg Sternioală și Tatiana Vieru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vasile Pleșca,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Pleșca
împotriva Primăriei și Consiliului orașenesc Strășeni, intervenient accesoriu
Întreprinderea Individuală „Sîrbu Tudor” cu privire la declararea nulității parțiale a
actelor administrative și repararea prejudiciului cauzat,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2014, prin care a fost
respinsă cererea de apel declarată de Vasile Pleșca cu menținerea hotărârii
Judecătorei Strășeni din 17 decembrie 2013,

c o n s t a t ă :

La 05 octombrie 2010, Vasile Pleșca a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei și Consiliului orașenesc Strășeni cu privire la declararea nulității
parțiale a actelor administrative și repararea prejudiciului cauzat.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că tatălui său, Pavel Pleșca, în anul
1993 i-a fost atribuit teren cu destinația grădini, suprafața 0,54 ha, inclusiv și terenul
din regiunea „Poiana” din extravilanul or. Strășeni cu suprafața de 0,45 ha, nr. de
înregistrare 313.

Susține, Vasile Pleșca, că din momentul atribuirii terenului către tatăl său,
dânșii împreună au prelucrat pământul.

La 19 februarie 2000, a decedat Pavel Pleșca, iar în consecință, potrivit
certificatului de moștenitor testamentar nr. 847 din 10 februarie 2006, succesor al
patrimoniului a devenit reclamantul.

În luna aprilie 2010, la domiciliul lui Vasile Pleșca s-a prezentat Sîrbu Tudor,
ultimul pretinzând că este proprietar al pământului obiect al litigiului dat.

În urma unei interpelări în adresa Primăriei Strășeni, prin scrisoarea nr. 523
din 12 iulie 2010, reclamantul a fost înștiințat că terenul cu suprafața de 0,45 ha a
fost vândut Întreprinderii Individuale „Sîrbu Tudor”, în baza Hotărârii Consiliului
orașenesc nr. 33/07.9 din 12 aprilie 2006, în urma organizării licitației din 03 martie

2006 efectuate în temeiul Hotărîrii Consiliului orăşenesc nr. 32/17.11 din 09 februarie 2006.

Consideră, reclamantul, că vânzarea terenului nr. 313 cu suprafaţa de 0,45 ha este ilegală, dat fiind faptul că respectivul teren îi aparţine primului după ce l-a moştenit de la tatăl său în baza testamentului nr. 444 din 08 februarie 2000.

Solicită, Vasile Pleşca, declararea nulităţii parţiale a Deciziei Consiliului orăşenesc Străşeni nr. 32/17.11 din 09 februarie 2006 în partea licitării terenului nr. 313 cu suprafaţa de 0,45 ha; declararea nulităţii parţiale a Deciziei Consiliului orăşenesc Străşeni nr. 33/07.9 din 12 aprilie 2006 în partea comercializării terenului nr. 313 cu suprafaţa de 0,45 ha; obligarea pîrîţilor să repare prejudiciul cauzat reclamantului, prin atribuirea unui teren similar celui vîndut sau prin încasarea de la pîrîţi a sumei de 18000 lei – echivalentul bănesc al valorii terenului ilegal expropriat.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Străşeni din 17 februarie 2011, Întreprinderea Individuală „Sîrbu Tudor” a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu (f.d. 36).

La 25 noiembrie 2011, Vasile Pleşca a depus cerere de reducere a pretenţiilor potrivit căreia a solicitat să fie încasat din contul pîrîţilor în beneficiul său, a sumei de 15750 lei, drept compensaţie bănească pentru terenul vîndut Întreprinderii Individuale „Sîrbu Tudor” (f.d. 63).

Prin hotărârea Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013, acţiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. S-a încasat din contul lui Vasile Pleşca în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 472,50 lei.

Prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 19 iunie 2014, a fost respinsă cererea de apel declarată de Vasile Pleşca cu menţinerea hotărârii Judecătoriei Străşeni din 17 decembrie 2013.

La 04 septembrie 2014, Vasile Pleşca a depus recurs împotriva deciziei Curţii de Apel Chişinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanţei de apel şi a hotărârii primei instanţe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acţiunii.

În conformitate cu art. 434 al.(1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit copiei plicului anexat la dosar, recurentul a recepţionat decizia contestată la 18 iulie 2014

Astfel, recursul declarat la 04 septembrie 2014 se consideră depus în termen.

Recurentul, Vasile Pleşca, în motivarea recursului a indicat că, instanţele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate au încălcat normele de drept procedural şi material, nu au constatat şi elucidat circumstanţele care au importanţă pentru examinarea justă a pricinii.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art.439 alin.(2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilităţii recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înştiinţarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinţei timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 30 septembrie 2014 Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatilor cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Până la examinarea pricinii, părțile nu au depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

În conformitate cu art.439 alin.(3) codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul menționează că, Vasile Pleșca, în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art.432 alin.(2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sânt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vasile Pleșca, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Vasile Pleșca se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Svetlana Novac

Judecătorii

Oleg Sternioală

Tatiana Vieru